

הוא על העשייה, ועשייה פרושה זריקה, שבעבודת הזריקה גם יש קדימה לתדיר על השאינו תדיר.

והגר"א וסרמן בקוב"ש הקשה בדברי התוס', מה החילוק בין זריקה להקטרה, ואם מצאנו שבזריקה יש מעלה לתדיר, אם כן, הוא הדין בהקטרה, וכמו שמזה לומדים לכל המצוות התדירות שקודמות הוא הדין בהקטרה [ותוספות עצמם הקשו על דבריהם שנלמד הקטרה מזריקה, אולם משמע מזה שיש חילוק, וזה צריך באור].

ובקהלות יעקב כתב ליישב, שדין הקטרה של הקרבן אין הוא דין בקרבן בעצמו, ואין בהקטרה שם הקטרה של תמיד, או שם הקטרה של שלמים, אלא דין הוא שכל קרבן שנזרק דמו הרי הוא טעון הקטרה. ולכך, לולי הפסוק "היא העולה", המלמד שגם בהקטרה יש דין קדימה, היינו אומרים שעל אף שבכל מצוה יש דין קדימה לתדיר לפני שאינו תדיר, בהקטרה, שאין בה כלל שם של תמיד בהקטרה, אין בה דין קדימה, לכך צריך ללמד הפסוק של "היא העולה", עולה ראשונה.

אולם הביא שם בקה"י שחתנו הגרמ"ש ברמן שליט"א הוכיח שדין הקטרה של כל קרבן וקרבן הוא דין הקטרה מיוחדת של אותו קרבן, ואין הוא דין כללי של הקטרה, לפי שמבואר בגמרא במנחות [פט ב] שקרבן התמיד טעון שני גיזרי עצים בהקטרתו. ואם הקריבו שלא לשמה, אין בו דין שני גיזרי עצים, שהרי הוא כעולה. ומוכח שיש דין הקטרה מיוחד של עולה, ודין הקטרה מיוחד של קרבן תמיד.

ובתוס' כתבו עוד ליישב הקושיא, שצריך את הפסוק "היא העולה", עולה ראשונה, כדי ללמדנו שאף למנחת חביתין, שהיא מנחת כהן גדול, הקריבה כל יום בבוקר ובערב, והרי היא תדירה כמו התמיד, ולכך מהפסוק של משנתנו לא הוא לא היה קודם, אולם מהפסוק "העולה"

הראשונה בבוקר, לפני כל שאר הקרבנות, ולמה הוצרכו לשני פסוקים ללמד שתמיד קודם למוסף.

ובתוס' תירצו בכמה אופנים, בתירוץ הראשון כתבו, שצריך שני פסוקים, אחד ללמד שהתמיד קודם למוסף, והשני ללמד שהתמיד קודם לנדרים ונדבות, ואי אפשר ללמוד אחד מהשני לפי שבכל אחד יש מעלה שאין בחברו. כי מהפסוק שתמיד קודם למוסף הייתי אומר שהוא קודם דוקא למוסף, לפי שאינו מצוי אלא פעם ביום, אולם נדרים ונדבות, שקרבים מהן כל יום הרבה, אף שאינו חובה, הרי הם תדירים יותר ממוסף. ואם היה נאמר הכתוב רק לגבי נדרים ונדבות, הייתי אומר שרק בהם, כיון שאין הם קרבן קבוע, אין מעלת התדירות מוסיפה, אולם קרבן קבוע כקרבן מוסף [ובתוספות בפסחים הוסיפו שהוא קרבן ציבור], אין מעלה לתמיד עליו, לכך הוצרכו שני הפסוקים. [ובתוס' בסוגיינתנו דחו פרוש זה מדברי הגמרא במנחות, אולם בפסחים נשארו התוספות בתרוץ זה].

ובקין אורה הקשה על דבריהם, כי מה שאמרו התוס' שנדרים ונדבות יש בהם מעלה כיון שהם מצויים, ומשמע שדין תדיר אינו נוהג דוקא בתדיר שהוא חובה, אלא אף תדיר שהוא במציאות תדיר, שהיות והוא מצוי יותר יש בו גם מעלת התדיר, קשה מהגמרא לקמן [צא א], האומרת שמעלת תדיר היא רק בדבר שהוא חובה, אבל דבר שהוא מצוי אינו נחשב תדיר, והיאך כתבו התוספות שבשלמים יש את המעלה של תדיר [ובעיקר דבר זה שמצוי אינו כתדיר נבאר לקמן].

ועוד כתבו התוס' לתרץ שהוצרכו שני הפסוקים, כי הפסוק המבואר בגמרא בפסחים עיקרו הוא בדין הקטרה, המלמד שהקטרת התמיד קודמת. אולם הפסוק המבואר במשנתנו